

Kijken hoe je het laatste beetje uit

door **Henri van der Steen**

TILBURG - Hij wordt een tweede Picasso, voorspelt-ie zelf, en mocht het tegenvallen, dan maar geen Picasso. Dan wil Thomas Braida de kost verdienen als landarbeider. Riet van Gerwen, van galerie Gust van Dijk en Stichting SEA, vindt dat hartstikke romantisch gedacht. Het past ook bij Braida, een jonge Italiaan (1982) die enkele jaren geleden afstudeerde aan de kunstacademie en nu de Grote Wereld van de Betaalde Kunst in moet. Op zijn manier. „Hij is heel eigenzinnig, alles gaat op z'n Thomas. Hij is ook best wel gesloten.”

Thomas Braida schildert en hij maakt objecten. Die objecten zijn

vooral maskers of dingen, geïnspireerd op het masker. Er hangt een tennisracket aan de muur dat hij heeft overspannen met een beschilderd stuk stof waarop hij knopen heeft bevestigd. Masker. Indrukwekkender zijn de fantasie-schilderingen. Beetje Bosch, beetje Chris Berens, beetje toch. Hoe groter des te indrukwekkender. Eentje heet 'E non morire', met voorop een aan een boomstronk gevangen fabeldier, de glimmen-

---

**“Hij is heel eigenzinnig,
alles gaat op z'n Thomas.
Hij is ook best gesloten**

Riet van Gerwen over Braida

---

de schoentjes omhoog, achterop in de diepte een rivier met een stadje, zijn geboorteplaats, Gorizia, aan de Sloveense grens. Het is een olieverf op doek, geprijsd voor 7.200 euro.

Enkele kilometers verderop in de stad hangt het werk van Linda Arts aan de ene kant van het Wilhelminalpark, bij Studio Van Dusseldorp, terwijl ze bij galerie Park tegelijkertijd een tentoonstelling van anderen heeft ingericht, abstract werk. Ze zoekt kunstenaars die vervolgens hun gang mochten gaan. Eng voor de curator. „Want ik ben een control-freak.”

Op de een of andere manier heeft ze heus invloed gehad, want het is opvallend hoe scherp, strak en recht de werken allemaal zijn - zo-

een pak vla haalt? Ga er in De Pont maar even voor zitten!

als Linda Arts' eigen kunst. Misschien is nog wel op een andere manier te zien dat dit een echte Linda Arts-expositie is. Hendrik Driessen, de directeur van De Pont, noemde de tentoonstelling zaterdag tijdens zijn openingstoespraak 'evenwichtig en sereen' en dat kun je onderschrijven. Het past allemaal bij elkaar wat de zeven kunstenaars hebben vervaardigd, qua formaat, ook qua kleur. Daar, in de hoek, zien we wat felere kleuren, vooral een uitbundig rood, maar verder lijkt iedereen gezocht te hebben naar bescheiden, bijna gedekte kleuren. Zelfs het indringende zwart met fluorescerend groen in de installatie van Julia Bunnagel is terughoudend, zacht.

■ Hoe haal je het laatste beetje vla uit een pak? Je pakt een schaar en je knipt de verpakking open. Ineke Bakker, 'The last bit', 2014.

Iets verderop, in De Pont, is Hans Aarsman bezig geweest. Aarsman wordt 'foto-detective' genoemd. Hij kijkt heel goed naar foto's en schrijft daar dan interessante stukken over. Van huis uit is Aarsman fotojournalist. Hij schrijft ook romans en toneelstukken, is docent aan de Rijksacademie van beeldende kunst en columnist van Volkskrant en NRC. Nu is Aarsman door De Pont gevraagd 25 filmpjes van een minuut te selecteren die een (quasi-)handigheidje verbeelden. In een zaal van het museum staan vier bankstellen voor drie muren waarop de filmpjes achter elkaar worden geprojecteerd, sommige met geluid. Dat geeft al een rommelig gevoel.

De meeste filmpjes zijn van het slechtste soort *funny home-video's*: iemand heeft een boormachine vastgezet en er een appel aan bevestigd. Je zet de boormachine aan en houdt een fijnschiller tegen de appel aan. Die wordt zo keurig geschild. Of je ziet hoe een man in de herfst bij een vrijwel kale boom komt met een keukentrap, onder de boom bladeren verzamelt en deze vervolgens weer aan de takken hangt. Het laatste beetje uit een pak vla? Pak openknippen! Nog een dijenkletser: een jongen mengt een bestelling bij McDonald's (portie frites, hamburger, cola) in de keukenmachine en drinkt het resultaat op. Ongein kent even geen tijd in museum De Pont.